

Advent v koronavirové svěrací kazajce

Sestry a bratři,

dneškem nastal advent a to je neklamné znamení, že Vánoce jsou za dveřmi. Advent býval dřív dobou, kdy lidé měli zvolnit tempo, kdy se měli postit, rozjímat a věnovat dobročinnosti. Čtyři týdny, které předcházejí Vánocům, jsou tu od toho, abychom se soustředili na očekávaný příchod Spasitele.

Letošní sevření v koronavirové svěrací kazajce nám otevírá jedinečnou příležitost prožít advent tak jak to má být. Bez hektického pátrání po dárcích v přeplněných obchodech za zvuku nekonečného „dudlaj, dudlaj, dá“, bez rozpustilých firemních veselic, bez šturmování, které je s posledním měsícem roku obvykle spojeno. Když si navíc odpustíme nějaké ty sladké kalorie, případně omezíme konzumaci televizní a počítačové zábavy, ocitneme se zhruba tam, kde nás advent chce mít. V prostředí vhodném k soustředění se na příchod Spasitele.

Jak se tohle soustředění vlastně dělá? Třeba tak, že si večer do postele vezmeme Bibli a přečteme si oddíl, který na tu kterou adventní neděli připadá. Ten dnešní je z Markova evangelia (13,24-37). Jenže ouha! Nejedná se totiž vůbec o žádné příjemné čtení před spaním! Pokud jsme čekali, že si jemně zameditujeme o neviňátku v betlémských jesličkách, případně o pastýřích s ovečkami, co se přišli poklonit, máme smůlu. Na to je ještě čtyři neděle čas.

Dnešní čtení je naopak jeden velký horor. Jen si to představte, ležíme sami v posteli, kručí nám v

žaludku z adventního postění, televize, počítač i mobil vypnuty. A v tomhle rozpoložení čteme Ježíšova slova: „...v těch dnech se zatmí slunce, měsíc ztratí svou záři, hvězdy budou padat z nebe a mocnosti, které jsou v nebesích, se zachvějí. A pamatujte si,“ pokračuje Ježíš, „že tohle všechno zažije ještě současná generace! Musíte být ostražití stejně jako noční hlídač, kdepak, abyste si zdřímli!“ No není to horor? Představa, že sklapnete Bibli a hned na to blaženě usnete, není pravděpodobná.

Co nám to Ježíš chce s takovou naléhavostí sdělit? Jak můžeme vůbec zůstat bdělí a ostražití, když na nás zrovna padají hvězdy? Asi tušíte, sestry a bratři, že se jedná o přirovnání. Když je v Bibli řeč o setmělém slunci a padajících hvězdách pak to znamená jedno jediné, a sice že všechno, co lidé považovali dosud za samozřejmé a jisté, přestane z ničeho nic platit.

Ježíš měl tenkrát na mysli zkázu Jeruzaléma i s jeho chrámem. Předpovídal špatný konec, protože tehdejší mocným šlo namísto o spravedlnost a milosrdenství pouze o prestiž a dobré koryto. Za 40 let skutečně na jeho slova došlo. Jeruzalém byl dobyt římským vojskem a velkolepý chrám zbořen.

Co z toho plyne pro nás? Předně bychom si neměli namlouvat, že všechno půjde vždy hladce, spolehlivě a bez zádrhelů. V životě jednotlivců i celé společnosti to tak nechodí. Nějaký ten horor postihne každou generaci. Může se nám z ničeho nic zatmět slunce, mohou klidně padnout hvězdy, na které jsme spoléhali. Právě proto je třeba zůstat ve střehu a nepropadnout skepsi. Jakýkoli horor, byť sebevětší, nemá na to uhasit světlo Vánoc. Světlo lásky a naděje.

Sestry a bratři, myslím na vás. Modlím se za vás, a těším se zase, doufejme, že ještě letos, na shledanou!

Petr Červinský

kazatel baptistického sboru Petra Chelčického v Lovosicích